# Οι Θεές



Ὁ
φυσιολογικός ἄνθρωπος ξεχνᾶ· ὁ συγγραφεύς καί τό ὄνειρο ποτέ.

Μεγαλώνοντας
βεβαιώνομαι περισσότερο γιά τήν συμπαντική μνήμη ἤ μνήμη θεοῦ ἤ μνήμη τοῦ κόσμου
ἤ ὁποιαδήποτε ὀνομασία θές νά δώσεις… Αὐτή ἡ ἄπειρη μνήμη γίνεται ὁ ρυθμιστής
τῆς ανταπόδοσης καλοῦ καί κακοῦ.

Τέτοιες σκέψεις
ἔκανε ἡ Ἕλλη ξαπλωμένη σέ ἕνα χωράφι, ἕτοιμη νά γεννήσει τήν νεκρή μητέρα της.

Μετά τήν ταφή
ὁλομόναχη καί βαθιά λυπημένη προσπαθοῦσε νά προκαλέσει ψευδεῖς πόνους, πού
διέθεταν τήν ἰσχύ τῶν ἀληθινῶν, ἀλλα δέν τά κατάφερνε. Ἦταν ἡλικιωμὲνη πλέον καί
ἐξαντλημένη ἀπό τήν εἰκοσιτετράωρη ὑπηρεσία της πρός τήν ὑπέργηρη Ἀρετή, τήν
μαμά της. Τό γέρικο σῶμα της, ρημαγμένο σάν καμένη γῆ, δέν τήν βοηθοῦσε. Ἐπικαλέστηκε
τό κεφάλι της, πάντοτε μέ αὐτό ἔλυνε γρίφους καί αἰνίγματα, ἦταν ἕνα κεφάλι

συντηρημένο μέ γνώση καί ἄσκηση, κι ἔτσι γέννησε τήν ἀνάμνηση τῆς μητέρας, ἀπό
τά βρεφικά της κιόλας χρόνια.

*Δέν μπόρεσα νά σέ γεννήσω, μαμά. Ἤμουν*
*πολύ ἐξαντλημένη ἀπό τήν περιποίηση πού σοῦ ἔκανα στά γεράματά σου. Ὅμως εἶναι ὀδυνηρὸς*
*καί ὁ τοκετὸς τῶν ἀναμνήσεων. Ἔρχονται τώρα σάν ἀποδημητικά πουλιά, σκόρπιες καί*
*τεμαχισμένες ὅπως ἦταν καί τά γεγονότα τῆς κοινῆς μας ζωῆς.*

*Ὅταν*
*σέ πῆρα στό σπίτι μου, ἀφήνοντας τό δικό σου καί διώχνοντας τίς ἐσωτερικές γυναῖκες*
*πού σέ βοηθοῦσαν, ξέχασες τήν ὅλη μετακόμιση καί ρωτοῦσες ἐπιμόνως: «Ποιός μέ ἔφερε*
*ἐδῶ; Ἐσύ; Νόμιζα πώς ἦταν ἕνας ψηλός ἄνδρας. Γιατί μέ ἔφερες; Ἐδῶ θά μείνω; Εἶναι*
*δικό μας τό σπίτι;».*

*Πέρασε*
*καιρός γιά νά πεισθεῖς πώς ἐγώ σέ πῆρα κοντά μου, γιά νά γλυκάνω περισσότερο τά*
*γεράματά σου. Κοιμόμασταν στό ἴδιο δωμάτιο, ἤθελα νά σέ ἔχω δίπλα μου γιά νά σέ*
*προσέχω, κοριτσάκι μου.*

*Στήν*
*ἀρχή τά βραδυνά σου ὄνειρα ἦταν ἄγρια καί μέ τά ἴδια μοτίβα, μαῦρες πινελιές σέ*
*ἐπιφάνεια γεωμετρικοῦ ἀγγείου. Παραμιλοῦσες δυνατά βγάζοντας τά ψυχικά σου ἀπωθημένα.*
*«Ἐγώ θά τά κάνω ὅλα; Κουράστηκα πιά. Ἔκανα καί ἐγχείρηση στόν γοφό».*

*θά*
*σοῦ ἔμεινε, ἀγάπη μου, τό παράπονο ἀπό τήν ἀλλοτινή σου κόπωση, ὅταν εἶχες νά*

*φροντίζεις τόσους ἀνθρώπους. Καί τότε σέ πήρα στό σπίτι μου καί σέ περιποιήθηκα*
*μέχρι νά ξαναπερπατήσεις.*

*Μιά*
*νύχτα ὀνειρεύτηκες πώς ἔπιασε φωτιά καί, φοβούμενη μήπως καεῖς, δέν κινιόσουν ἀπό*
*τήν θέση σου. Μόνον ὅταν σέ ἔπεισα πώς ἦταν ὄνειρο κινήθηκες.*

*Ἤσουν*
*πολύ γριά, δέν μποροῦσες νά κάνεις καμιά δουλειά ἀλλά φοροῦσες συνήθως τήν ποδιά,*
*τό ἔμβλημά σου.*

*Τό*
*βράδυ ὅταν σέ ἄλλαζα στό μπάνιο, πάντοτε μέ εὐχαριστοῦσες. Κι ὅταν σέ σκέπαζα*
*στό κρεβάτι ἔλεγες: «Μέ σκεπάζει τό μανουλάκι μου, ἡ μαμά μου». Γινόσουν βρέφος,*
*χανόσουν στά πρωταρχικά στάδια τῆς ὕπαρξης.*

*Στήν*
*ἀρχή ὅταν σέ πῆρα μαζί μου εἶχες ἐφιάλτες, φώναζες κι ἔκλαιγες τήν νύχτα. Πέρασε*
*καιρός γιά νά συνέλθεις.*

*Παρακολουθοῦσα*
*καί θαύμαζα τήν ζωηρή φαντασία τῶν ὀνείρων σου, πού γινόταν μία ἀπό τίς πτυχές*
*τῆς πολύπλοκης πραγματικότητας. Μέ ξυπνοῦσες τίς νύχτες, μερικές φορές δέν θυμόσουν*
*τό ὄνομά μου, κάποτε φωναξες: «Ἠλιόπαιδο, ἑλληνόπαιδο», κι ὅταν σέ ἄλλαξα εἶπες:*
*«Εὐχαριστῶ, ἡλιοκόριτσό μου».*

*Μετά*
*τά ἐφιαλτικά σου ὄνειρα, ὅπου ἔδερνες, ἔβριζες καί ἔφτυνες τόν ἄνδρα σου, πού σέ*
*εἶχε ἀπατήσει μέ ἐρωμένες, συνερχόσουν καί ἤσουν θλιμμένη γιά*

*ὅσα ἔκανες στόν ὕπνο*
*σου. Τότε ζητοῦσες συγγνώμην ἀπό τόν νεκρό.*

*Τόν*
*πρῶτο καιρό τοῦ ἐρχομοῦ σου ὀνειρευόσουν ὅλο νεκρούς, ἔβλεπες τήν ὄψη τοῦ θανάτου,*
*χαμογελοῦσες ἀλλά τό χαμόγελό σου ἔμοιαζε μέ ἔνθετο κόσμημα.*

*Ἔχανες*
*τόν χωροχρόνο. Δύο βήματα γίνονταν τεράστια ἀπόσταση γιά σένα. Ἕνας πέπλος κυμάτιζε*
*ἀνάμεσά μας. Βρισκόμασταν κιόλας σέ διαφορετικό χωροχρόνο.*

Έκδοση της Εστίας